

gospodinje ni duha ne sluha! — poldan odzvoní, lačni šolarčki čakajo jedila — al tudi od jedila ni duha ne sluha! Sedaj še le vidijo, da je gospodinja, kateri so ravno ene dni poprej svoje plačilo odrajtali, vse svoje kópita pobrala in šla rakom žvižgat; kam? ne vémo. Ko bi samičica ta ne slula za kaj krotko ženico, bi mislili, da jo je pust pobasal.

Novičar iz raznih krajev.

Milan je še zmiraj stanovanje presv. Cesarja in Cesarice in se obnaša do Nj. Veličanstev tako, da celó v Turinu izhajóči časnik „Armonia“ pravi sledeče: „Na Dunaji, kjer je vse v skerbi bilo, kako bojo Cesarja v Milani prejeli, zamorejo sedaj pač veseli biti; boljši sprejem se ne more skor misliti“. Dokaj se sicer govori od tega — piše „Triest. Zeit.“ — da je policijsko vodstvo za potrebno spoznalo nekterim nezadovoljnejšem veleti, naj se za ta čas podajo na deželo na svoje grajšine; al to se je le zgodilo, da se v okom pride tudi malemu kljubovanju, ki bi ga bile morebiti tam pa tam razodevale te osebe. — Po ukazu c. k. ministerstva se imajo v mestne občne bolnišnice (špitale) vsi bolniki brez vsega razločka jemati, ktere pripelejo tje in imajo spričalo zdravnikovo, ali kateri pridejo peš in jih zdravnik bolnišnice za bolne spozná. Na to, ali bolnik spada pod okolico bolnišnice ali ne, in ali more plačati ali ne, se nima v takih okolišinah gledati. — „Triest. Zeit.“ piše, da šine po železnici na Krasu bojo berž ko ne še prihodnji mesec vse položene, in gotovo je, da prihodnje poletje bo železnica med Ljubljano in Terstom že odperta; poslopja na postajah bojo pa letos le za silo dodelane; za to železnico naročenih 40 hlaçonov ali, kakor našinci pravijo, lukamatijev (lokomotivov), bojo fabrike že letos izdelale; 16 za vožnjo ljudi jih pride iz Eslinga na Virtemberskem, po 26.266 gold. eden, 24 za vožnjo blaga pa jih bojo naredili deloma v Eslingu po 31.666 gold., deloma pa v Novem mestu blizo Dunaja po 36.090 gold. enega. Teržanji pozivljajo Ljubljančanje, naj skerbé za napravo novih magazinov za blago, ker izperva, dokler ne bojo železnice na Koroško in Horvaško dodelane, se bo kupičilo v Ljubljani veliko blaga. — Avstrijska armada bode začela Moldavo in Valahijo perve dni sušca zapuševati in ju zapustila čisto do 24. sušca. — Turška vlada je izgotovila novo deržavno osnovo Moldave in Valahije; od zedinjenja noče nič vediti. — V Parizu ni še zmiraj nobene druge govornice kakor od morivca škofovega, ki je še živ. Čedalje več glasov se zdaj sliši, da Vergèr ni zdrave pameti. Tudi papežev poslanec in pa škof Tripoliški (pomočnik pariškega škofa in unuk umorjenega) sta se nek podala k cesarju, ga prosit, naj pomilosti norega hudodelnika. Vergèr za terdno pričakuje, da ga bo cesar rešil smertne kazni, zato je svojemu očetu naročil, naj mu oskerbí gorkejo obleko za zimo. 4 strani dolgo pismo, ki ga je pisal cesarju, je, kakor „Volksfr.“ po časniku „Droit-u“ piše, sploh pohlevno pisano, vendar pravi, „da kristijanstvo potrebuje prerojstva in da nižja duhovšina se mora oprostiti jarma svojih višjih. Da ga je sodnija k smerti obsodila, se ne čudi, ker smert velikega gospoda terja veliko sodbo. Al to — blodi — je zadosti; vse drugo bi bilo krivično in nepolitično“. H koncu pravi, da pričakuje namesto smerti „častnega pregnanstva!“ Ker je Vergèr prošnjo predložil višji overžni sodni, ne bo pred svečnico sodbe konec.

Volk Rimljan.

(Po národni basni).

Volku pristudi se stan, na misel mu pride prememba,
V temnem logu sedé sam sábo si tak beseduje:
„Kaj bi jaz volk še dalje moril živali po zemlji?
Pojdem drugam, popotoval bom do mogočnega Rima,
Rimljan biti želim, zakaj bi se klatil potuhnjeno tukaj?“

Reče — in mož beseda podá se na pot do mogočnega Rima.
Gré in na poti dobí prasico; prasica se zgane.
Viditi strah ji velí: „Ne boj se nikar me, klapača!
Svinj ti ne bodem moril, ne menim se več za prasice,
Jaz bom Rimljan postal“. To reče in dalje odide.
Gré in gredoč naletí na kozla po sreče naklombi;
Kozel dergeče strahú in se trese po celem životu;
Vidi to volk pa mu reče: „Čemú se bojiš in trepečeš?
Kaj bi se bal, ti bradač? ne bom te klal in mesaril,
Kozlov ne bodem moril, se ne menil za take smerduhe,
Jaz bom Rimljan postal“. To rekši odpotuje dalje.
Dolgo ne hodi in spet naletí na kobilo na paši,
Starko pa strah spreletí, da herže in bje s kópitom,
Dviguje grivo na vis, trepetá ti po celem životu.
Toli jo volk govore: „Ne boj se me, meršava kljusa,
Klal ne bodem kobil, več menil za take se gure,
Jaz bom Rimljan postal“. To reče in k Rimu odide.
Potuje dva tri dni; zdaj prime ga lakota huda.
Misli si: Kdo vé kje je še Rim! in, al si ga vidil!
Pustil je Rim pa se vernil nazaj po ravno ti poti.
Spet kobilo dobí, ko se sivka na travniku pase,
Volka je več ni strah, saj djal je, da bo se porimčil.
K nji stopivši velí: „Zaklal te bodem, kobila“.
„Ti me zaklati ne smeš — mu zaverne — kajti si Rimljan!“
„Rimljan bil al ne bil, zaklati te vendar le mislim“.
Reče to volk, in strah in terpet prevzame kobilo,
Pa se le vendar zavé, in dobivši besede mu reče:
„Ljubi moj volk, véš kaj, ker biti ne more drugač že,
Da me le bodeš zaklal, počaki nekoliko vendar,
Da se kaj odebelim in postanem tolstomesnata.
Zdaj so me same kosti in rebra mi lahko sošteješ,
Moje mesó, tak pusto, ne bo, le verjemi, okusno“.
Volk se vkaniti dá in gré zapustivši kobilo
Obetajoč da pride nazaj ko se kaj mu otolsti.
Zene in tira ga glad na plan, kjer pustil je kozla,
Kozel je res spet tam, al volka se več ne ustraši.
Al ko mu volk zagolčí: „zravnaj se in spravi se dalje,
Jarec, tvoj čas je minul, na smert se mi zdajci pripravi,
Zdaj zdaj bom te zaklal“, polastí se ga grozno derhtanje,
Strah mu prešine kostí, po herbtu mu lazijo mravlje,
Vendar zbere si um in reče mu tak trepetaje:
„Ti me klati ne smeš, to se Rimljanu res ne spodobi,
Spomni se saj, da nisi več volk, da bi klal in mesaril
Trume ubogih žival, le pomisli, da Rimljan si, Rimljan!“
„Rimljan bil al ne bil, kaj mar, zakoljem te vendar“.
Reče to volk, pomen teh besed prestraši bradača;
Misli si: to ne bo nič, ne dam se klati, in reče:
„Veš kaj, ljubi moj volk, nikar me zdaj še ne kolji,
Lej me, meršav sem, suh, da skozi me viditi moreš,
Slab ti obed bo moje mesó, tak pusto in terdo,
Koda bi bilo ti zob in želodec si lahko pokvariš,
Čaki, da odebelim, saj lahko prideš pozneje“.
Spet oslepari se volk in lakoti vkljub mu zanese.
Dalje hití in pride do tam kjer pustil je svinjo.
Še se ne zmeni zato, da se volk ji z novega bliža;
Ali pozvé iz njegovih besed, da žuga nevarnost,
Tak se ustraši da strah ji dvigne na herbtu ščetine,
In nehoté pritira si zdih, in stok ji uide,
Komaj se reva zavé, da volku zakruli besede:
„Ali bi bil ti bedák, če zaklal bi me meršavo svinjo,
Vreden je nekaj špeh; al zdaj ni špeha na meni,
Kaj ti bode ta mast, ta malinka mastí se ne splača,
Komaj dobil boš toliko s krač, da je vredno za usta,
To mi verjemi, da boš se jezil, če mene zakolješ,
Glodal kostí le vendar ne boš, nikoli te to ne nasíti,
Bolj bo pametna ta, da počakaš nekoliko časa,
Da se kaj odebelim in dobim kaj špeha in sala,
Pridí le šlej, obljum, da ne boš se kesal odložitve“.
Volk je verjel in spet se je dal opehariti svinji,
Šel je od nje govoreč: „golčíš prav pametno, svinja,
Dobro se redi tačas in pripravi mi tolste slanine,
Ko se povernem nazaj. Bod' zdrava, in dobro ti tekni!
(Dalje sledí.)

Pogovori vredništva. Gosp. S. J. na D.: Kakor vidimo, se nisva prav razumela. Prišla le dva junaka ne motivirata imena ri—, ker potem bi se smelo r— zvati vsako mesto. Ako pa pride še 3., 4. in 5. in, kakor una dva, vsak kramlja po svoje: je potem pravi r— in kakor nalašč bi bila parodirana potem „Ill.“ Tako pa bi bila tudi popevka sila smešna. Tedaj ni skor nobene prenarredbe treba, le nekterih dostavkov za še tri junake.